

Идеологија српског Санџака

„...Ислам као држава и муслиманска особина државотворности је оно што Алах тражи од свакога од нас, онолико колико је ко у стању и то је врхунац којем треба да стреме сви муслимански народи и то је оно чега се плаше сви Алахови непријатељи...“ Ефендија Сеад Јасавић, Плав

Док слушах извештај о посети турског председника Ибрахима Гула Србији и све учесталије вести о обнови иницијативе за успостављање „партизанске“ аутономије у Рашко-полимској области, коју су Турци Османлије назвали Новопазарским санџаком, присећам се извештаја Међународне кризне групе (МКГ) из 2005. године.

Међународна кризна група упутила је тада прекор Телевизији Београд, зато што се приликом читања временске прогнозе не помиње довољно Нови Пазар. Осим тога, репортери су се сувише често јављали из древног манастира Ђурђеви ступови на брду изнад града, уместо из центра Пазара, а на први саобраћајни знак са натписом „Нови Пазар“, каже даље МКГ, наилази се тек 12 километара јужно од Краљева...

Адети и адепти Санџака

Разуме се, код ових примедби МКГ престаје свака шала, када је у питању Рашко-полимска област.

Једина права веза главног муфтије Муамера Зукорлића са нереализованом идејом југословенских комуниста да на подручју Рашко-полимске области установе регионалну аутономију, јесте његова надохла политичка снага и вештина да ову историјску полуоколност префабрикује за намену којој никада није служила.

Нити су партизани баштинили идеју исламског Санџака, нити су исламске вође санџачких Муслимана позивале на ослобођење Отаџбине и Рашко-полимске области од Немаца. Напротив, ти људи су управо код немачких окупатора и Албанаца пронашли чврсто савезништво, чији је најужаснији војнички израз била СС ханџар дивизија.

Тешко да ћете икога у Србији данас разуверити да идеја о аутономном Санџаку није део шире акције за успостављање „зелене трансферзале“, која би требало да повеже БиХ са независним Косовом. Али, и да у кључном моменту постане добар адут у рукама евроатлантске заједнице, приликом решавања коначне судбине Републике Српске.

Јер, скоро све српске политичке слутње, проглашаване за параноју и опседнутост заверама, доживеле су остварење. Овоме у прилог говори и поменути извештај МКГ. У њему се још тада српској влади императивно сугерисало да „прво у Општини Прибој“ што пре „обезбеди владавину права“ и „стварање безбедног окружења“.

Више релевантних међународних извора, па и сама МКГ, сведоче да су и СДА и Исламска заједница главног муфтије Муамера Зукорлића током деведесетих година финансирани из фондова тада највеће турске партије „Рефах“, која новац Зукорлићу и тадашњој СДА свакако није давала из филантропских побуда.

Исламистичка партија „Рефах“ (благостање) 1995. године постала је највећа партија у парламенту Турске. Њен вођа, Некметин Ербакан, постао је турски премијер 1996. године, управо у време разлаза Зукорлића и Угљанина којје уследио због расподеле тог новца.

Због оптужби да је угрозила секуларни поредак у Турској, партија је расформирана 1998. године, али су њени посланици успели да формирају нову исламистичку Партију врлине („Фазилет Партиси“). Године 2001. и она је забрањена, а њено модерније крило, предвођено Реџепом Тајипом Ердоганом, наставило је политички живот кроз конзервативну Партију правде и развоја („Адалат ве Калкинма Партиси“), која је Турску на Балкану и Блиском истоку за кратко време сасвим другачије позиционирала.

Прва нелогичност Зукорлићеве идеје о аутономном Санџаку као столетном сну обесправљених Бошњака, лежи у чињеници да су управо Бошњаци у Црној Гори на

референдуму одиграли једну од кључних улога у отцепљењу од Државне Заједнице Србија и Црна Гора, раздвајајући међународно признатом границом регију старе Рашке на два дела.

Због ове околности, сарајевски заговорници Зукорлићеве политичке рециклаже, замишљену аутономију назвали су „прекограничном покрајином“ уз амбицију да њен концепт Бриселу учине прихватљивим и у складу са европским стандардима.

Да би то постигли, они се упиру да у свој пројекат макар симболично укључе и некога из редова Срба или Црногораца. Декларације ЕУ о регионима, наиме, практично искључују етничке и верске моделе аутономија, што би Санџак у суштини био.

Етничке аутономије као моделине помињу се у нацрту Европске повеље о регионалној демократији из 2008. године, а нису постојале ни у Европској повељи о регионалној аутономији из 1985. године. Осим тога, европска правила организације за статистику (ЕВРОСТАТ) предвиђају да се региони установљавају на територијама на којима живи од 800.000 до три милиона становника, што са Рашко-полимском облашћу ни приближно није случај.

Антиисторијски процес

Бошњачка аутономија Санџака, Рашко-полимску област дислоцирала би у легализовану антиисторију. Када пажљивије прочитате текстове најгласнијих бошњачких лидера, интелектуалаца и духовника, можете да видите чуда за која сте мислили да су одавно остала у историји.

Узмимо за пример ефендију Сеада Јасавића из Плава. Он у исцрпним текстовима, које редовно објављује, тврди да је ослобођење Србије и Црне Горе од Турака процес који се у XIX и почетком XX века одвијао по „сребреничком принципу“ из 1995. године, да је над Бошњацима у Рашко-полимској области извршено десетак геноцида и да су Срби Рашко-полимску област (Санџак) 1912. године окупирани, а не ослободили од турске власти.

Али, у овом случају не ради се само о тумачењу и вредновању историје. Треба прочитати читав сет његових практичних упутстава за младе Бошњаке и Бошњакиње и схватити каква би идеолошка подлога аутономног Санџака у ствари могла да буде. Ево неколико примера:

„...Сведоци смо једне немиле појаве и ружне ствари која узима маха, а то је удадба Муслиманки за немуслимане. Ако је женско спремно удати се за неверника и немуслимана, онда нам она указује да није спознала Алаха...“

Треба прочитати и његову белешку „Момак снова“ од 31. јануара ове године, која је пуна неких сасвим нових европских стандарда:

„...Чувај се телефонских разговора, јер се они бележе код Алаха, али их и људи – шејтани исто тако бележе и снимају...“

„...Чувај се фотографисања и сликавања било које врсте јер је то близу хараму (греху, проклетству), а уједно је и опасно оружје које вукови у људским ликовима могу употребити против тебе...“

„...Чувај се писања писама, јер и она могу бити једним од оружја које може бити употребљено против тебе...“

За крај, треба прочитати и хоџино обраћање свим Муслиманима у Санџаку и шире, а не само младим Муслиманкама за чије је емоције посебно забринут.

„...Ислам као држава и муслиманска особина државотворности је оно што Алах тражи од свакога од нас, онолико колико је ко у стању и то је врхунац којем треба да стреме сви муслимански народи и то је оно чега се плаше сви Алахови непријатељи...“

„...Долазак Османлија и ислама на просторе југоисточне Европе је друга милост по само

Европу, када лепота шехадета и тевхида, те милозвучи езана са витких мунара, уз мозаичну калдрму и пару са топлих купатила и хамама стижу све до Беча и крајњих граница Грчке, Мађарске и Румуније...”

„...Прави ислам једне особе, као и једне читаве исламске нације, јесте онај који у себи носи и политичко-државни ангажман, јер ако одбијемо политику од ислама исто као да смо да осукли и на ледину оставили, и као такав ће више сличити хришћанском светоназору него ли ичему другом...”

Муфтија Зукорлић, разлику од свог колеге, хоће Јасавића, у својим скупоценим циповима и врштитем луксузу не види ништа лоше по себе. Он је државу изазвао, изазов је прокључао и он сада треба само да одржава ватру.

Република Србија тешко да има новца којим би могла да предупреди политички екстремизам сиромашних у старом Расу. Зато се у Рашко-полимској области поново појављује Турска. Она је спремна да издвоји новац, али ако Србија пристане да се гро инфраструктурних пројеката, укључујући и будући ауто-пут, реализује на Пештерској висоравни ближе Новом Пазару и Сјеници.

С том разликом што МКГ после тога неће написати да се први саобраћајни знаци за Нову Варош, Пријепоље и Прибој појављују тек на искључењима с тог ауто-пута.

(Глас Русије)